

Nr 15.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckt motion om skattebefrielse för vissa litterära stipendiestiftelser.

(2:a avd.)

I en inom riksdagen väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, II: 365 av herr *von Friesen* m. fl., har hemställts, »att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i tillämpliga skattelagar, att de litterära stipendiestiftelserna Samfundet De Nio, Albert Bonniers stipendiefond för svenska författare, Stipendiefonden Albert Bonniers 100-årsminne samt Tidens författarstipendier befrias från skyldighet att erlægga skatt».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för det i motionen framförda yrkandet, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen.

De i motionen avsedda bestämmelserna i skatteförfattningarna har väsentligen följande innehåll:

53 § 1 mom. d) *kommunalskattelagen*: Akademier samt Nobelstiftelsen så ock allmänna undervisningsverk, sådana sammanslutningar av studerande vid rikets universitet och högskolor, i vilka de studerande enligt gällande stadgar är skyldiga att vara medlemmar, sjömanshus, svenska skeppshypotekskassan, järnkontoret, så länge kontorets vinstmedel användes till allmänt nyttiga ändamål och kontoret icke lämnar utdelning åt sina delägare, aktiebolaget tipstjänst och svenska penninglotteriet aktiebolag är skattskyldiga för inkomst av fastighet men befriade från skattskyldighet för annan inkomst.

53 § 1 mom. e) *samma lag*: Kyrkor, andra trossamfund än svenska kyrkan därest de utöva kyrklig verksamhet, sjukvårdsinrättningar, vilkas verksamhet ej bedrives i vinstsyfte, barmhärtighetsinrättningar, stiftelser, som har till huvudsakligt ändamål att under samverkan med militär eller annan myndighet stärka rikets försvar eller att, utan begränsning till viss familj, vissa familjer eller bestämda personer, främja vård och uppfostran av barn eller lämna understöd för beredande av undervisning eller utbildning eller utöva hjälpverksamhet bland behövande eller främja vetenskaplig forskning, ävensom sådana föreningar, vilka, utan att i sin verksamhet tillgodose medlemmarnas ekonomiska intressen, huvudsakligen verkar för ändamål av den i fråga om stiftelser här angivna art, är skattskyldiga för inkomst av fastighet och av rörelse men befriade från skattskyldighet för annan inkomst.

7 § e) *förordningen om statlig inkomstskatt*: Samma juridiska personer, som i 53 § 1 mom. d) kommunalskattelagen avses, är frikallade från skattskyldighet för all inkomst.

7 § f) *samma förordning*: De juridiska personer, som i 53 § 1 mom. e) kommunalskattelagen avses, är frikallade från skattskyldighet för sådan inkomst, som ej härflutit av rörelse.

6 § 1 mom. b) *förordningen om statlig förmögenhetsskatt*: Föreningar och samfund, vilkas medlemmar icke på grund av medlemskapet äger del i föreningens eller samfundets förmögenhet, ägare av för gemensamt behov avsatta så kallade besparingsskogar, häradsallmänningar samt andra likartade samfälligheter, som förvaltas självständigt för delägarnas gemensamma räkning, ävensom andra stiftelser än familjestiftelser, samtliga dock endast om och i den mån de är skyldiga erlägga skatt för inkomst, är skattskyldiga för all den förmögenhet, de vid beskattningsårets utgång ägt vare sig här i riket eller å utländsk ort.

Ovannämnda bestämmelser angående befrielse från skattskyldighet tillkom i huvudsak i samband med år 1942 genomförd omreglering av skattefriheten för stiftelser och ideella föreningar m. fl. juridiska personer. Dessa författningsändringar innebar i jämförelse med förut gällande bestämmelser, bland annat, att stiftelser och föreningar med ändamål att främja vetenskaplig forskning förklarades skola åtnjuta skattefrihet för vissa slag av inkomster, medan däremot enligt de äldre bestämmelserna stipendiefonder och vetenskapliga samfund åtnjöt sådan skattebefrielse. I samband med dessa författningsändringar utmönstrades begreppen stipendiefonder och vetenskapliga samfund ur författningstexten.

1936 års skattekommitté, som utarbetat det förslag, vilket låg till grund för 1942 års lagstiftning på ifrågavarande område, yttrade i samband med frågan om den av kommittén föreslagna skattefriheten för stiftelser och föreningar med ändamål att främja vetenskaplig forskning bland annat följade:

»När nu skattefrihet föreslås för stiftelser med ändamål att främja vetenskaplig forskning, skulle det kunna ifrågasättas, om icke även stiftelser, som gynna konst och litteratur, borde erhålla skattefrihet. Därvid må erinras, att sådana stiftelser, som hava till ändamål att lämna understöd för mottagarens undervisning eller utbildning, enligt kommitténs förslag skola erhålla skattefrihet. I den mån stiftelser för främjande av konst och litteratur kunna hänföras under detta stadgande, komma de således i åtnjutande av skattebefrielse. Beträffande övriga stiftelser för främjande av konst och litteratur synas emellertid icke föreligga tillräckliga skäl att undantaga desamma från skattskyldighet.»

Departementschefen, som i detta hänseende följde kommittéförslaget, yttrade i proposition nr 134 till 1942 års riksdag i detta sammanhang, att vad teaterkonsten, musiken och de bildande konsterna beträffade utövades de väl icke alltid på sådant sätt, att uppmuntran från det allmännas sida i form av skattebefrielse kunde anses befogad.

1942 års bevillningsutskott förklarade sig i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 21 icke hava något att erinra mot den i propositionen föreslagna gränsdragningen för skattefriheten. Helt allmänt framhöll emellertid utskottet i detta sammanhang, att det ej torde kunna förnekas, att genom denna gränsdragning även ändamål, vilka vore av högt kvalificerad art, komme att ställas utanför området för skattefriheten. Utskottet erinrade i detta hänseende om de bildande konsterna, musiken och teaterkonsten. Uppenbarligen måste det här bereda stora svårigheter att draga gränsen mellan vad som vore förtjänt av stöd från det allmänna sida och vad som icke borde understödjas. Vidare yttrade utskottet, att därest det i särskilda fall skulle finnas, att beskattningen av vissa juridiska personer komme att verka på sådant sätt, att det allmännas stöd ansåges påkallat, det syntes lämpligare, att dylikt stöd lämnades i form av anslag till den av dem bedrivna verksamheten.

Ifrågavarande spörsmål har sedermera vid upprepade tillfällen varit föremål för riksdagens uppmärksamhet. Sålunda yrkades i en vid 1943 års riksdag väckt motion, I: 166 (av herr Holmbäck m. fl.) att stiftelser och föreningar, som främjade litterär verksamhet, skulle erhålla skattefrihet i samma utsträckning som sådana juridiska personer, vilka främjade vetenskaplig forskning. I sitt i anledning av motionen avgivna, av riksdagen godkända betänkande nr 10 anförde 1943 års bevillningsutskott bl. a. följande:

Utskottet vill icke förneka, att främjande av åtminstone vissa slag av litterär verksamhet skulle kunna motivera samma skatteförmåner som främjande av vetenskaplig forskning. Att på sätt i motionen föreslagits främjande av all litterär verksamhet skulle föranleda skattefrihet torde dock få anses uteslutet. Litterär verksamhet bedrivs ju i många olika former, från högt kvalificerat författarskap till tämligen mindervärdigt sådant. Medgivande av skattefrihet för främjande av litterär verksamhet av sist angivet slag lärer säkerligen ej heller hava varit motionärernas mening. Att bestämma i vilka fall främjande av litterär verksamhet bör föranleda skattefrihet måste dock anses synnerligen vanskligt. En tänkbar möjlighet vore visserligen att i författningstexten såsom skattefria uppräknas vissa angivna rättssubjekt. Alldeles främmande för vår nuvarande skattelagstiftning är icke en sådan anordning. Sålunda ha i 53 § d) kommunalskattelagen och 7 § e) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt genom en sådan uppräknings angivits såsom frikallade från skattskyldighet — enligt förstnämnda författningsrum allenast i viss utsträckning — bland andra svenska skeppshypotekskassan, järnkontoret, aktiebolaget tipstjänst och svenska penninglotteriet aktiebolag. Skattefriheten för dessa juridiska personer har emellertid föranletts av särskilda orsaker. I övrigt torde skattelagstiftningen kunna sägas vara grundad på den principen, att skattebefrielse icke bör medgivas viss namngiven skattskyldig. Detta framgår exempelvis av bevillningsutskottets och riksdagens uttalanden år 1904 i anledning av väckt motion om skattebefrielse för Nobelstiftelsen och år 1920 i anledning av väckt motion om skattebefrielse för stiftelsen Lars Hiertas minne. Sålunda anförde 1904 års bevillningsutskott, att ett förslag att från utgörande av inkomstbevillning fritaga en särskild institution syntes i och för sig vara betänkligt och att en dylik befrielse endast borde tillerkännas vissa klasser eller

slag av inrättningar. Det framhölls därvid jämväl, att ett bifall till framställningen om skattebefrielse för Nobelstiftelsen ej osannolikt kunde komma att framkalla befogade anspråk på lindring även för andra stiftelser och inrättningar. 1920 års riksdag yttrade i överensstämmelse med vad samma års bevillningsutskott i avgivet betänkande anfört, att riksdagen icke kunde medgiva något skatteprivilegium åt viss skattskyldig samt att riksdagen funnit sig i denna principiella punkt kunna i allo instämma med 1904 års bevillningsutskott i dess yttrande rörande den ifrågasatta skattefriheten för Nobelstiftelsen.

Även enligt utskottets uppfattning bör ett undantag från skattskyldighet av viss bestämd skattskyldig undvikas. Detta icke minst med hänsyn till att rättssubjekt med helt likartade ändamål därigenom kunde komma att ställas utanför skattefriheten. Då kravet på jämlikhet vid beskattningen givetvis måste tillgodoses, skulle med en sådan anordning lagtexten säkerligen gång efter annan få kompletteras. Det får i detta sammanhang ej heller förglömmas, att enligt grunderna för 1942 års författningsändringar på ifrågasatt område ändamålet, sådant detsamma framträder i den bedrivna verksamheten, och icke ändamålet enligt stadgarna skall vara avgörande vid bedömandet av frågan om skattefriheten. En eventuell förändring i verksamheten kan sålunda föranleda skattefrihetens upphörande.

Vid medgivande av skattefrihet torde enligt utskottets mening den enda riktiga vägen vara, att gränsdragningen mellan skattefrihet och skattskyldighet sker med hänsyn tagen till ändamålets art. Då emellertid, såsom ovan nämnts, främjande av all litterär verksamhet icke torde böra medföra skattefrihet, återstår endast den möjligheten, att skattefrihet medges vid främjande av litterär verksamhet av visst angivet slag. Att i en författningstext genom allmänt hållna föreskrifter göra åtskillnad mellan mer eller mindre välkvalificerad litterär verksamhet måste dock anses synnerligen vanskligt. Även ett och samma rättssubjekt kan för övrigt, såsom framgår av den till utskottet inkomna utredningen, hava till ändamål att stödja ej allenast skönlitterära författare och författare av vetenskapliga arbeten utan även journalister samt konstnärer, som ägna sig åt bok- eller tidningsillustration. Enligt utskottets mening är fördenskillnad en ändring i motionens syfte icke möjlig att genomföra utan en ingående utredning av förevarande spörsmål. Då emellertid riksdagen så nyligen som år 1942 godkänt nu gällande bestämmelser angående skattefrihetens omfattning, vilka bestämmelser i sin nuvarande avfattning tillkommit efter utredning inom en för ändamålet tillsatt kommitté, finner utskottet ej tillräckliga skäl föreligga att hos Kungl. Maj:t göra framställning om utredning i ämnet. På grund av nu angivna förhållanden anser sig utskottet icke kunna tillstyrka bifall till motionen.

Vid 1947 års riksdag yrkades i motionen I:147 (av herr Holmbäck m. fl.) i första hand att Samfundet De Nio måtte uttryckligen nämnas i de författningsrum, vari skattefrihet för inkomst och förmögenhet tillförsäkrats vissa rättssubjekt. Skulle emellertid skattefrihet icke kunna beviljas, hemställde motionärerna i andra hand, att Samfundet De Nio måtte tilldelas statsanslag, som förutsattes bli årligt, om 10 000 kronor som kompensation för erlagda skatter. Sistnämnda alternativa yrkande hade gjorts till föremål för en särskild motion, I: 148, vilken hänvisats till statsutskottet. Samma års bevillningsutskott erinrade i sitt i anledning av motionen I: 147 avgivna betänkande nr 14 om att skattefrihetsbestämmelserna för ideella föreningar och

stiftelser med allmännyttiga ändamål vid sin tillkomst år 1942 erhållit en mycket restriktiv tolkning samt hänvisade till de uttalanden från riksdagens sida som då gjorts. Utskottet kunde icke förorda, att Samfundet De Nio skulle uttryckligen angivas i författningstexten såsom frikallat från skattskyldighet. Den nu medgivna skattefriheten vore nämligen grundad på den principen, att skattebefrielse icke borde medgivas viss namngiven skattskyldig. De avsteg, som förefunnes från denna princip, hade föranletts av särskilda orsaker, vilka icke torde kunna åberopas i förevarande fall. Emellertid ville utskottet, som sade sig till fullo beakta betydelsen av den av samfundet bedrivna verksamheten, understryka, att därest stöd från det allmännas sida åt denna verksamhet ansåges påkallat, sådant stöd borde lämnas i form av anslag. 1947 års statsutskott förordade i sitt i anledning av motionen I: 148 avgivna utlåtande nr 197, att såsom bidrag till samfundets verksamhet måtte för budgetåret 1947/48 anvisas ett anslag av 10 000 kronor. Vad utskotten sålunda anfört godkändes av riksdagen. — Motsvarande anslag, 10 000 kronor, har därefter årligen utgått till samfundet.

Den år 1948 tillsatta *bokutredningen* har år 1952 framlagt ett betänkande (SOU 1952: 23) rörande bl. a. författarnas ställning och villkor. I betänkandet har även berörts den skatterättsliga behandlingen av de litterära stipendiestiftelserna, därvid utredningen föreslagit, att dessa skall i skattehänseende jämsställas med stiftelser, som främjar vetenskaplig forskning. Förslaget är för närvarande föremål för departementsbehandling.

I *den förevarande motionen* har inledningsvis redogjorts för frågans tidigare behandling i riksdagen, varefter motionärerna anknutit till innehållet i 1943 års bevillningsutskotts betänkande nr 10 och därvid anfört bl. a. följande. Vad anginge utskottets uttalande om olämpligheten av en uppräknig i lagtexten av institutioner, som skulle erhålla lättnader eller befrielse från skatt, kunde det påpekas att sådan uppräknig redan nu förekomme. Förutom Nobelstiftelsen funnes i lagtexten införda t. ex. Svenska penninglotteriet, Jernkontoret och AB Tipstjänst. Utskottets farhåga att risk kunde föreligga att en stipendieform komme att bildas med avsikt att belöna mindre kvalificerad litterär verksamhet torde vara betydligt överdriven. I Sverige hade aldrig någon sådan fond existerat och existerade inte för närvarande och kunde väl knappast heller tänkas uppstå. Frånsett det orimliga i att avsätta medel för ett sådant ändamål skulle den på dessa punkter ytterst vaka offentliga kritiken genast påtala förhållandet. Beskattningsreglerna hade svårt beskurit möjligheterna att dela ut stipendier för de tre stiftelser, som närmast berördes: Samfundet De Nio, Albert Bonniers stipendiefond för svenska författare, Stipendiefonden Albert Bonniers 100-årsminne samt Tidens författarstipendier. Samfundet De Nio hade vid flera tillfällen tvingats att inställa den årliga utdelningen av sitt stora pris, ett av de mest betydande stipendier, som kunde tilldelas en enskild författare. En provisorisk lösning hade sedan 1947 använts, i det staten genom anslag till samfundet återbeta-

lar en del av den erlagda skatten eller 10 000 kronor årligen. De övriga fonderna hade under åren 1942—1952 erlagt omkring 146 000 kronor i skatt. Dessa medel skulle under andra omständigheter helt varit avsedda att utdelas som stipendier. Bokutredningen hade visat en ganska nedslående bild av svenska författares ekonomiska förhållanden. Statens anslag till författarunderstöd hade icke blivit av sådan storleksordning, att det skulle kunna onödiggöra stipendiefondernas ekonomiska insatser. Bokutredningen uttalade i sitt betänkande, att den ville »starkt understryka, att de stiftelser och fonder, som gynnar litteraturen, härvidlag bör jämföras med de stiftelser, som främjar vetenskaplig forskning, och sålunda framdeles hänföras till skatteprivilegierade inrättningar i kommunalskattelagens och statens skattelags mening».

Utskottet. Frågan om beskattning av stiftelser och ideella föreningar samt därmed i skattehänseende jämställda juridiska personer har såsom av den ovan lämnade redogörelsen framgår varit föremål för lagstiftning vid 1942 års riksdag. Stiftelser och föreningar med ändamål att främja vetenskaplig forskning blev därvid frikallade från skattskyldighet för vissa slag av inkomster och i anslutning därtill jämväl för viss förmögenhet. Stiftelser och föreningar med ändamål att främja konst och litteratur kom emellertid i åtnjutande av motsvarande skattebefrielse allenast för det fall, att desamma hade till ändamål att lämna understöd för mottagarens undervisning eller utbildning. Genom beslut av 1946 års riksdag utvidgades skattefriheten för stiftelser att omfatta jämväl Nobelstiftelsen.

I den nu föreliggande motionen yrkas, att de litterära stipendiestiftelserna Samfundet De Nio, Albert Bonniers stipendiefond för svenska författare, Stipendiefonden Albert Bonniers 100-årsminne samt Tidens förlags författarstipendier skall befrias från skyldighet att erlagga skatt. Motionärernas yrkande torde avse, att nämnda stiftelser skall erhålla motsvarande skattehindring, som tillkommer de inledningsvis angivna juridiska personerna.

Utskottet får i anledning av vad motionärerna anfört erinra om att vid genomförandet av ifrågasatt lagstiftning år 1942 densamma givits en mycket restriktiv utformning och kulturella ändamål i allmänhet icke ansetts motivera skattefrihet. Samma års bevillningsutskott uttalade i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 21 såsom ett allmänt omdöme om gränsdragningen för skattefriheten, att det ej kunde förnekas att genom denna gränsdragning även ändamål, vilka vore av högt kvalificerad art, komme att ställas utanför området för skattefriheten. Vidare yttrade utskottet, att där-est det i särskilda fall skulle befinnas, att beskattningen av vissa juridiska personer komme att verka på sådant sätt, att det allmännas stöd ansåges påkallat, det syntes lämpligare, att dylikt stöd lämnades i form av anslag till den av dem bedrivna verksamheten. Påföljande år, 1943, avslög riksdagen på hemställan av samma års bevillningsutskott en motion om skattehindring för stiftelser och föreningar med ändamål att främja litterär verksamhet. Vidare avslög 1947 års riksdag i enlighet med samma års bevill-

ningsutskotts hemställan en motion om skattelindring för Samfundet De Nio. Samfundet beviljades emellertid i stället ett anslag om 10 000 kronor, vilket sedan dess årligen utgått. Vid båda dessa tillfällen har riksdagen uttalat sin anslutning till den av 1942 års riksdag framförda principiella uppfattningen, att därest det allmännas stöd åt något ändamål ansåges påkallat, detta borde lämnas genom direkt anslag och icke genom skattelindring.

Vad i den föreliggande motionen anförts anser utskottet icke utgöra skäl för ett frångående av den sålunda av riksdagen tidigare intagna ståndpunkten i denna fråga.

Utskottet vill i detta sammanhang även erinra om att, såsom motionärerna berört, i bokutredningens år 1952 framlagda betänkande föreslagits bland annat, att de litterära stipendiestiftelserna skall i beskattningshänseende jämnställas med stiftelser, som främjar vetenskaplig forskning. Utredningens förslag är för närvarande föremål för departementsbehandling, och det torde kunna förväntas, att förevarande spörsmål därvid kommer att ytterligare belysas. Huruvida genomförandet av bokutredningens förslag i sin helhet bör föranleda ett ändrat ståndpunktstagande till frågan om den skatterättsliga behandlingen av litterära stipendiestiftelser kan utskottet icke för närvarande taga ställning till.

Utskottet får med avseende å det anförda avstyrka bifall till motionen.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att motionen II: 365 av herr von Friesen m. fl. om skattebefrielse för vissa litterära stipendiestiftelser icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 26 februari 1953.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Heüman, Franzon, Spetz, Velander, Falk, Ramberg, Söderquist, Einar Eriksson, Werner och Patrick Nilsson; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Orgård, Sundström, Sjölin, Olofsson, Jonsson i Skedsbygd, Brandt, Nilsson i Svalöv, Anderson i Sundsvall och Gustafson i Göteborg.

Reservation

av herrar *Sjölin* och *Gustafson* i Göteborg, vilka ansett, att utskottet med hänsyn till det stora behov av stipendier till svenska författare, som förefinnes och som särskilt framhävs av bokutredningen, bort bifalla förevarande motion, II: 365 av herr von Friesen m. fl., och att utskottet därför bort hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till motionen II: 365 av herr von Friesen m. fl. om skattebefrielse för vissa litterära stipendiestiftelser,

1) för sin del antaga följande

Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att 53 § 1 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

53 §.

1 mom. Skyldighet att — — — av rörelse;

d) akademier, Nobelstiftelsen, Samfundet De Nio, Albert Bonniers stipendiefond för svenska författare, Stipendiefonden Albert Bonniers 100-årsminne samt Tidens förlags stipendiefond så ock allmänna undervisningsverk, sådana sammanslutningar av studerande vid rikets universitet och högskolor i vilka de studerande enligt gällande stadgar äro skyldiga att vara medlemmar, sjömanshus, svenska skeppshypotekskassan, järnkontoret, så länge kontorets vinstmedel användas till allmänt nyttiga ändamål och kontoret icke lämnar utdelning åt sina delägare, aktiebolaget tipstjänst, svenska penninglotteriet aktiebolag, pensionsstiftelser, understödsföreningar, som icke bedriva till livförsäkring hänförlig verksamhet, jämlikt lagen om aktiebolags pensions- och andra personalstiftelser bildade stiftelser för arbetslöshetsunderstöd, sjukhjälp eller hjälp vid olycksfall, sådana ömsesidiga försäkringsbolag för försäkring av egendom, å vilka lagen om försäkringsrörelse icke äger tillämpning eller vilkas verksamhetsområden falla utanför Stockholm och omfatta allenast visst län eller del av län, ävensom sådana ömsesidiga olycksfallsförsäkringsbolag, som avses i lagen om försäkring för olycksfall i arbete:

för inkomst av fastighet;

e) kyrkor, andra — — — eller rörelse.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1954.

2) antaga följande

Förslag

till

förordning angående ändring av förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt.

Härigenom förordnas, att 7 § förordningen den 26 juli 1947 om statlig inkomstskatt skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

7 §.

Från skattskyldighet — — — all inkomst;

e) akademier, Nobelstiftelsen, Samfundet De Nio, Albert Bonniers stipendiefond för svenska författare, Stipendiefonden Albert Bonniers 100-årsminne samt Tidens förlags stipendiefond så ock allmänna undervisningsverk, sådana sammanslutningar av studerande vid rikets universitet och högskolor i vilka de studerande enligt gällande stadgar äro skyldiga att vara medlemmar, sjömanshus, svenska skeppshypotekskassan, järnkontoret, så länge kontorets vinstmedel användas till allmänt nyttiga ändamål och kontoret icke lämnar utdelning åt sina delägare, aktiebolaget tipstjänst, svenska penninglotteriet aktiebolag, pensionsstiftelser, understödsföreningar, med undantag för dem, vilka enligt sina stadgar äga meddela annan kapitalförsäkring än sådan som omfattar kapitalunderstöd å högst 500 kronor för medlem, jämlikt lagen om aktiebolags pensions- och andra personalstiftelser bildade stiftelser för arbetslöshetsunderstöd, sjukhjälp eller hjälp vid olycksfall, sådana ömsesidiga försäkringsbolag för försäkring av egendom, å vilka lagen om försäkringsrörelse icke äger tillämpning eller vilkas verksamhetsområden falla utanför Stockholm och omfatta allenast visst län eller del av län, ävensom sådana ömsesidiga olycksfallsförsäkringsbolag, som avses i lagen om försäkring för olycksfall i arbete:

för all inkomst;

f) kyrkor, andra — — — samma paragraf.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1954.